

AKP(m-1)

Internasjonalt Utvalg

Oslo 5/10-81

KONFERANSE OM PARTIETS ANTI-IMPERIALISTISKE
FRONTPOLITIKK

Partiets Internasjonale Utvalg innkaller med dette til en konferanse om partiets anti-imperialistiske frontarbeid (innklusive vennskapsarbeid).

Hvert distriktsstyre innkalles med en representant, hvis mulig vedkommende som er ansvarlig for internasjonalt arbeid. Konferansen avholdes i Oslo-området lørdag 9. og søndag 10. januar 1982.

I tillegg til representanter fra DS vil enkelte frontkader bli innkalt. Særskilte innkallinger sendes om dette fra Internasjonalt Utvalg.

Dagsorden for konferansen er fastlagt slik:

1.dag: Hvorfor driver vi anti-imperialistisk front-arbeid? Hvilke arbeidsområder skal prioriteres? Hva med de områdene som i dag ikke peker seg ut som viktigst?

I løpet av denne dagen vil vi berøre mange problemområder. Vi skal her bare nevne noen:

- Anti-imperialistisk frontarbeid - endel av partiets fredsarbeid?
- Vår holdning til fredsbevegelsen som eksisterer i dag, og vår prioritering av anti-imp. arbeid i forhold til denne.
- Er 3. verden teorien fortsatt gyldig? Hvilke konsekvenser får dette for vårt solidaritetsarbeid? Prioriteringa av solidaritetsarbeidet med kampen mot den ene av supermaktene Sovjet i forhold til kamper mot USA.
- Ettergivenhetspolitikken/NATO.

2. dag: Partiets frontarbeid - et forsøk på oppsummering - og et forsøk på å stake ut en kurs for tida som kommer.

Denne debatten kan heller ikke dekke alle de behov som har vært signalisert. Vi må prioritere hardt.

Flere frontavsnitt skulle ha

Rett venstre

«Rød Valgallianse ser ut til å bety mindre og mindre i ungdomsmiljøene,» skriver Telemark Arbeiderblad etter prøvevalget ved Porsgrunn videregående skole. En slik påstand kan vi naturligvis avfeie som reaksjonær hets mot oss sanne sosialister i RV, vi som i bunn og grunn har ungdommen i lomma på grunn av vår glimrende politikk.

Men når det gjelder ungdomsmiljøet i Porsgrunn og RVs innflytelse der, har Telemark Arbeiderblad dessverre rett. Vi ligger syltynt an. Vi ligger faktisk så dårlig an at det bare finnes to muligheter: Enten blir vi utradert i Porsgrunn eller så går vi fram.

Jeg har vært på valgturne i Telemark. Nøkternt vurdert har det gått over all forventning. På akademiet i Rauland fikk listetopp Per Håkonsen, fylkesformann Bjarne Wiik og jeg to og en halv time til å diskutere sosialisme på norsk med studentene. Herlig. På Skien videregående skole barka jeg skikkelig ihop med Torstein Thynning, fikk inn en rett venstre mot høyrebølgen og trakk applaus — jeg holdt på å svime av. Dagen etter vanka det hete her-

tuginnekys fra Telemark Arbeiderblad. I AP er stemninga nå så tilgrodd at alle som viser en neve mot Høyre, blir romslig belønnet.

Når dette skrives går elevene i Skien til prøvevalg. RV vant på møtet med fire-fem hundre elever, men jeg har ingen illusjoner om at vi får noe stemmeskred. De røde stemmene går til en ganske annen Jon.

Han heter Jon Bjørnebekk og er SVs førstemann, en typisk SV-kører fra Nome med sterke stortingsambisjoner og en erliten mandatsjanse. Rund og trivelig type. Og full av bunnsolide RV-meninger, (iallfall når han møter RV i debatt).

På skolen i Porsgrunn fikk han 80 stemmer. SV ble jamnstort med Høyre og Arbeiderpartiet. Hva fikk RV som så drabelig hadde slåss mot høyrebølgen og kvista en umoden Unge Høyre-gutt, stjålet lyset fra APs gørrspale ungdomskandidat og ikke minst prøvd å klore øynene ut på Fremskrittspartiets motbydelige representant, herr Eckbo? Hva fikk RV for å ha begrunna sitt standpunkt til revolusjon og sosialisme og faktisk fått applaus for det? RV

fikk tre stemmer og 0,8 prosent. Tre modige maur, som nok hadde peiling på RVs glade budskap på forhånd, stemte på oss. 497 andre ungdommer, de fleste med perfekt klassebakgrunn, våkne sinn, stor diskusjonsiver og radikale meninger — de ga blanke faen i oss. Mager trøst er det da at NKP ikke fikk en eneste stemme. Lite nytter det å skylde på Ingvar Skobbas utmeldingsakrobatikk, den har ikke vakt synderlig oppmerksomhet i Telemark. Enda mindre nytter det å skylde på ungdommen. Den er pokker så bra. I industribyene i Grenland så jeg knapt en eneste discosløv dævel.

Vi må altså stoppe litt opp, midt i en hektisk innspurt og granske oss sjøl. Noen hemmelighet er det knapt at Telemark aldri har vært noen RV-bastion. I tungindustriens hovedfylke her i landet har vi slitt tungt mot hegemoniet til Arbeiderpartiet og et SV som har greid å komme seg opp av bølgedalen. Vi har ikke greid å nå ungdommen med vår politikk. Skal RV vinne fram på de svære skolene, trengs en kjerne av aktivister som kan mobilisere et omland, trengs ledertyper blant ungdommen, trengs

støtte fra det «voksne» RV. Det trengs aktive Rød Ungdom-lag.

Hører dere kamerater i Rød Ungdom? Kan dere ikke bli ferdig med å krangle om hvorvidt salget av Rute 80 er størst i Førde eller på Karl Johan og begynne å piske opp stemninga på de videregående skoler?

Mangelen på organisasjon er heller ikke forklaring god nok på de dårlige skolevalgene. Når SV tar rotta på oss, skyldes det at ungdommen synes SV er et bedre og mer troverdig politisk alternativ. vi står på og høster applaus. Ungdommene besinner seg og stemmer SV. Bittert å nærmest drive valgkamp for Berge Furre.

Hva er det SV har som ikke RV har.? Jeg skal vokte meg for forenklinger, men tror at svaret er enkelt:

En freds- og atompolitikk som appellerer til de aller beste og mest omtenksomme i elevmassen.

En del har det å si at SV er «ansvarlig» og ikke revolusjonært, partiet har mandatsjanser og oppfattes som halmstrået som kanskje kan redde Gro. Men det partiet scorer på, er kampen mot atomvåpen.

I norsk skoleungdom har atomvåpen en nærmest rabiat motstand. Til og med hordene som flagerer over til Fremskrittspartiet, er mot atomvåpen.

De omfavner ikke Hagen fordi de ønsker atomvåpen på norsk jord.

Og er det ikke med en viss rett at skoleungdommen oppfatter SV som det mest aktive, mest pålitelige anti-atomparki? SV greier å utløse følelser og tanker ut ungdommen har om krigstrusselen. Vår politikk blir krampaktig i forhold. OK.

Jeg håper jeg ikke behøver å nevne all vår berettigede og velbegrunnede kritikk av SVs freds- og forsvarspolitikk. Det er sannelig ikke en politikk vi skal plagiere, men nå må vi pinadø lære.

Vi må ta den ungdommelige atomfrykt alvorlig. Vi må kaste en del hemninger og tvangsforestillinger over bord og gå inn i fredsrrarla, inn i ungdomsmiljøene. Lytte først — diskutere etterpå.

Jeg tror også vi må engasjere oss sterkere i kampen mot Høyrebølgen, vi må gå inn i samarbeid med andre partier og organisa-

sjoner og slå tilbake det stygge to-hodete trollet som heter Willoch/Hagen.

Og nå er tida inne til å slå fast at jeg på ingen måte er sur og nedtrykt. Jeg er glødende optimist, nå som bestandig. For en positiv erfaring fra Telemark er at ingen er bedre i stand til å slåss mot høyrebølgen enn RV, når vi virkelig vil. Det er klart at vi mister en del i denne kampen. Vi får ikke sparka og bitt AP og SV så mye når vi holder på med å brennmerke de mørkeblå. Men skit au. Vi vinner respekt på å være den hardeste opposisjonen mot høyre. APs og SVs evneløshet er nærmest ufattlig.

Valget i Porsgrunn ga Høyre og Fremskrittspartiet en samla prosent som ligger langt, langt under det partiene får i landet som helhet. Hurra.

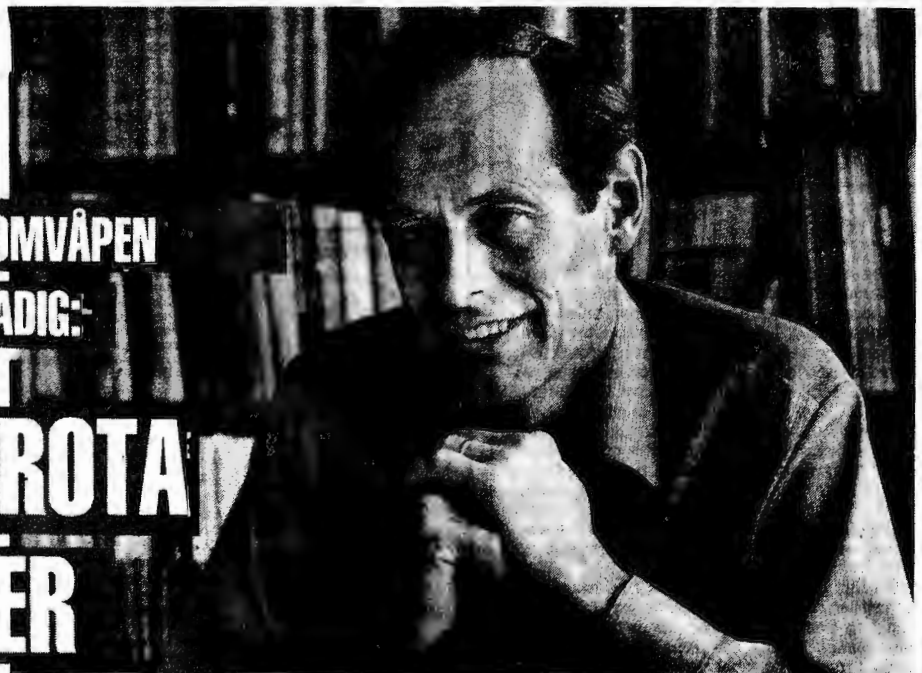
Godt valg.

Gi deg sjøl en rett venstre i år.

Det trenger du.

Jon M.

Professor Erik M. Alfsen intervjuet av Simen Skjonesberg
Foto: Leif Høel

NEI TIL ATOMVÅPEN

VOKSER STADIG:

GRASROTA

KREVER

NEDRUSTNING

Erik M. Alfsen er en av drivkreftene bak «Nei til atomvåpen», en bevegelse som kan komme til å avgjøre vår sikkerhetspolitikk, det viktigste område innen politikken.

Hvem er han?
Gro- og Kåre-modellen er ikke hans. Han ville trives best bak et skrivebord på Blindern i en beskyttet tilværelse sammen med sine matematiske problemer.

Men så kommer saken inn i ens liv som føles viktigere enn å løse ligninger.

Erik Alfsens navn fins ikke i «Hvem er hvem», men som Johan Borgen skrev: Hvem er egentlig hvem? I allfall kan man ikke stole på verket hvis man vil plukke ut mennesker som betyr noe i vår samtid.

Er det frykten som har drevet deg ut av studerkammeret, professor Alfsen?

Historien viser at tidligere kapprustning har endt med krig. I atomalderen kan vi ikke akseptere en slik utgang, derfor må vi komme tilbake til avspenningspolitikken.

Peter R. Holm ser ut til å være forskrekket over hvor lite norske offiserer vet om moderne våpen.

Det er i allfall forbausende hvor lite alminnelige mennesker får vite. Amerikanske aviser gir en mengde informasjon vi ikke får i Norge. Hos oss har vi sett det som en dyd ikke å stille spørsmål ved sikkerhetspolitikken. Derfor har interessen for den vært liten.

Desuten er ikke Norge det åpne samfunnet vi innbiller oss. Bare se hva Svensk TV sender som NRK ikke våger.

Det hadde i allfall vært fint om vi ble mer orientert f.eks. om det som skjer i Europa, om de brede folkelige bevegelsene mot opprustningen. De er blitt en politisk kraft, ikke minst i England, Holland og Vest-Tyskland. Selv om det er flere retninger i disse bevegelsene,

lig, bare les alt som skrives om dem i amerikanske aviser.

Blir dere beskyldt for å være hemmelig finansiert av kommunistmaktene?

Det er en særegen form for mistenkeliggjøring som faller på sin egen dumhet. Men vi får heller ikke penger fra det norske nedrustningsutvalget, det hadde vi gjerne tatt i mot.

Vår bevegelse består av folk fra alle de større politiske partiene; vi får også støtte fra mange høyrefolk. Og en meningsmåling som Morgenbladet gjennomførte på sine egne og høyst subjektive premisser viste at et flertall av partiets velgere er enig i vår målsetting.

Hvis det blir regjerings-skifte?

Mellompartiene har bundet seg så sterkt at de ikke kan la saken om de atomfrie sonene falle, men det er selvsagt muligheter for utsettelse eller modifikasjoner slik at opplegget smuldrer mer og mer bort. Det er også klart at ledelsen i Høyre er mot oss, derfor gjelder det, at grasrota blir stående sterkt at ingen norsk regjering, uansett partifarge, kan sette folkemeningen til side i disse viktige spørsmålene.

Stoler du på en regjering av Arbeiderpartiet — det er nok av konservative i partiet?

Jeg tror det fins en reell meningsforskjell blant Arbeiderpartiets folk. De som gikk inn for nye atomraketter i 1979, sitter fortsatt i ledende stillinger. Men det er en stor gruppe som tar sitt engasjement mot atomoppustning en så alvorlig at den kan presse fram en annen holdning ved neste korsvei.

Er det lettere å arbeide med «Nei til atomvåpen»?

Uten forbehold: Ja. Vi har stappfulle hus og interessen er voldsom over hele landet.

Ny verden

Med atomvåpenene må verden være kommet i en fundamentalt ny situasjon som burde tvinge oss til å tenke annerledes enn før. Men vi gjør ikke det, vi snakker stadig om å forsvare sivilisasjonen og friheten, mens vi burde vite at alt vil bli rasert i en atomkrig.

skal forsvare landet vårt må ha rett til de beste våpen. Dette er et grunnfalsk argument. Når atomvåpenene taler, er det ikke lenger snakk om soldatene eller infanteriet, da er det snakk om destruksjon av hele sivilisasjoner. Det er snakk om en masseutryddelse det ikke fins moralske argumenter for.

Men dine forskningskolleger som er nødvendige forutsetninger for våpenteknologien, bruker slike argumenter for å unnskyldes seg.

Noe av det jeg er mest opprørt over er at mange som burde vite bedre, kan bedra både seg selv og oss på den måten. De må vite at ingen kan vinne en atomkrig. Riktignok heter det at disse våpenene ikke skal brukes, bare avskrekke, men det er jo meningsløst. Hvordan skulle det ikke var meningen å bruke dem?

Det er helt ulogisk
De skal nok brukes, det vet også de militære, det vet forskerne. Operasjonsplanene ligger klar, ikke i gule konvolutter med lakksegl på som i gamle dager, men på magnetbånd i en datamaskin. Det er bare å trykke på knappen; så korte er tidsfristene i dag.

Forhandlinger — om hva?

Mener du at det er mulig å presse fram forhandlingsvilje hos supermaktene?

Forhandlingsvilje tror jeg faktisk de har, spørsmålet er hva de vil forhandle om. I NATOs såkalte «dobbeltvedtak» fra desember 1979 er opprustingsdelen helt presis. Det skal utplasseres 572 raketter, mottakerlandene er utpekt, og tidrammen er gitt. Forhandlingsdelen derimot er vag, den sier ingenting om at det gjelder å unngå utplassering, slik norske aviser og politikere gjentar, og gjentar. Det står bare at forhandlingene om europeiske mellomdistansvåpen skal foregå bilateralt, altså mellom Sovjet og Amerika, og at de skal foregå trinnsvis innenfor rammen av SALT III. Med dette langsiktige opplegget er det utenkelig at en kan oppnå resultater før de nye våpenene er utplassert. Amerikanerne

som det er i dag, kan i beste fall fore til at man blir enige om et tak etterat de nye våpenene er kommet. Amerikanerne vil bruke forhandlingene til å legitimere utplasseringen. Forhandlinger er blitt politisk nødvendige fordi de europeiske allierte har forlangt det.

Men hvis amerikanerne under enhver omstendighet vil utplassere alle de 572 rakettene, hva skal det forhandles om, da?

Fra deres synspunkt er det allerede en konjesjon å stanse på dette tallet. Helst ville de ha langt fler. En rådgivningsgruppe for Reagan har foreslått 300 Persing II, 100 kryssvåpen, samt nervegass og nøytronvåpen for kortdistanseraketter og artilleri.

Det har de gitt opp?

Jeg tror at Haig har presset hardt på forat ikke slike planer skal presenteres for europeerne før den aktuelle utplasseringen er vel i havn. Og bortsett fra nøytronbomben ser det ut til at han har fått gehør.

Kan vi få en utvikling som fører til at Europa forlanger å føre forhandlinger for seg selv?

Europeerne må i det minste forlange å være med i forhandlinger som gjelder deres eget kontinent. Og for Europas folk er saken klar. Vi ønsker ikke å se våre land som slagmark i en atomkrig mellom supermaktene.

Det er allerede sett på som politisk umulig for den hollandske regjeringen, og kanskje også for den belgiske, å ta i mot nye atomraketter nå. Dermed er noe av forutsetningene for NATO-vedtaket falt bort. Også i andre land vokser motstanden, spesielt i Tyskland og England, men også i Italia, særlig på Sicilia. For mot tidligere formodninger, er det rakettene som plasseres. Det betyr at Midt-Østen blir et mulig målområde, og det er interessant når en tenker på NATO-områdes geografiske avgrensning.

Tekniske utspill

Er dere ikke red det vil komme taktiske utspill fra politikerknefer for passivisere kreftene dere har satt i sving?

Vi vet de vil komme. Gå stille i dørene så dere ikke ødelegger forhandlingene, vil de si. Og de vil i det lengste prøve å hindre all utplassering. Vi kan også regne med at det vil komme «tilbud» som ved nærmere ettersyn vil vise seg å gjelde tilbaketrekning av eldre våpen med kortere rekkevidde, — og de skal trekkes tilbake i alle

— Farligere å fortsette kapprustningen enn å ta det første skrittet til nedrustning, sier professor Erik Alfsen. (Foto: Leif Høel)

skeptiske til alt slikt snakk. Klok av skade tror vi ikke lenger at nedrustning fremmes gjennom årelange forhandlinger samtidig som rustningskrusen blir vridd om flere ganger, vhevder at all nedrustning må begynne med at man slutter å ruste opp. Latentlig banalt når det sies, men ser du på vår virkelighet, skjønner du at det er nødvendig at det blir sagt.

Hvis det er riktig det du sier, forteller ikke våre politikere oss sannheten.

De forteller vel det de vet, men jeg tror ikke politikere flest vet så mye.

Heller ikke Frydenlund og Stoltenberg?

De har adgang til kilder vi ikke har, og de sitter selvsagt inne med mye informasjon. Men de er også avhengige av rådgivere. Og de rådde i kan nok være farget av vs mektige alliansepartnere.

Russerne da, skal de fortsette å ruste?

Vårt hovedmål er nedbygging av atomvåpenene både i øst og vest, og det er klart at de russiske SS-20 rakettene er farlige våpen som vi ikke vil ha hengende over oss. Men vi må få slutt på den situasjonen at den ene parten sitter og venter på at den andre skal begynne. Begge har våpen nok til å utslætte oss alle mange ganger. Det er langt mindre farlig å ta det første skritt til nedrustning enn å fortsette å ruste opp.

Fins det muligheter for å nå målene dere har satt dere?

Ubetinget ja. Tyskerne har samlet i million underskrifter mot utplassering, og i Holland er tydeligvis ikke utplassering mulig nå. Her i landet har vi aksjonert for Norden som atomfrie sone og mot alliert bruk av atomvåpen på eller fra norske områder. Vi har samlet mellom 100 000 og 200 000 underskrifter på dette temaet uten at vi ennå har begynt den systematiske innsamlingen. Folk forstår i dag at det er sivilisasjonens framtid det dreier seg om. De ønsker å bli uavhengige av supermaktene både i øst og vest. En ny atomoppustning i vest kan også legitimere f.eks. Sovjets innmarsj i Polen. Vesten kan skape enorme problemer for frihetsbeveg-

Debatt

Innlegg til debattsida må ikke være lengre enn ca. 500 ord. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innlegg. Innlegg må undertegnes med fullt navn og adresse, eventuelt abonnementsnummer. Signatur kan brukes i avisa. Innlegg som ikke kommer inn blir vanligvis ikke returnert. Redaksjonen oppbevarer ikke innlegg lengre enn fire uker.

Om mekanisk materialisme og fredsarbeid

Torstein Hjeltnes meiner at mekanisk materialisme har ført til feil i fredsarbeidet.

Erik Plahte hadde ei tolking av Lund/Steigans standpunkt i filosofidebatten som gjekk ut på at dei undervurderte menneska si rolle og muligheter, at dei undervurderte det subjektive. Umiddelbart meinte eg sjøl å sjå ein samanheng mellom ein slik tendens og innsatsen til partiet på ein del område av klassekampen. Eg skreiv eit innlegg til Klassekampen og Steigan svarer meg 22. august og etterlyser ei utdjuving.

Eg vil for det første seie at eg ikkje har stilt spørsmål ved det Steigan hevdar er hovedpoenget hans i debatten: At «menneskenes ideer er gjenspeilingar av materielle forhold, og at dersom ikkje de materielle vilkåra er til stede for ei forandring, så vil heller ikkje forandringa skje.» På det allmenne plan trur eg det er stor enighet her.

Om me forstår materialismen ulikt, vil visa seg i konkrete vurderingar i den politiske praksis. Og det er på dette nivået eg stiller spørsmål om ein del feil og manglar ved partiet sin politiske praksis kanskje kan ha samanheng med feil i filosofien. Eg stiller spørsmålet om det er ein tendens i vårt parti til å redusera betydningen av det subjektive element.

Det er rett som Steigan seier at overvurdering av mulighetene fører til venstreavvik.

Når eg i innlegget mitt hevda at ei undervurdering av mulighetene fører til «venstre», tenkte eg slik: ei mekanisk materialistisk tenkning, som tillegg dei objektive drivkreftene for stor rolle i samfunnsutviklinga, inneber at ting er forutbestemt, at menneska sin subjektive påverknad ikkje betyr noko. Ei slik tenkning gjer taktikk unødvendig og kan føra til ein passiv tilskodarposisjon i klassekampen. Ei slik sektarisme kalla eg venstre. Språkbruken er kanskje uklår, kanskje feil ut frå vanleg språkbruk. Men uansett merkjeappar: la oss konsentrera oss om realitetane.

Eg skal utdjupe ein av påstandane eg sette fram: At partiet ikkje har forstått mulighetene og betydninga av ei aktiv kampligne overfor fredsbevegelsen dei siste åra.

Steigan tolkar meg dit at eg meiner at partiet berre

har ført kamp mot krig med ord og ikkje gjort noko i praksis. Det spørs kva me diskuterer. Partiet har opplagt vore ei drivkraft i det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet, og det er bra. Men partiet har ikkje spelt noka viktig rolle i forhold til den nye fredsbevegelsen (forhåndslagring, Nei til atomvåpen, fredsmarsjar (2500–3000 i tog i Bergen 6. september). Dette er eit paradoks når AKP(m-l) var det første partiet som påpeika krigsfaren og det einaste partiet i Norge som har ei analyse av årsakene til krig. Eg trur dei fleste i AKP er enige om at me har undervurdert behovet for og betydninga av ein organisert fredsbevegelse. Spørsmålet er om me har gjort det. Eg trur dei fleste i AKP er enige om at me har undervurdert behovet for og betydninga av ein organisert fredsbevegelse. Spørsmålet er om me har gjort det. Eg trur dei fleste i AKP er enige om at me har undervurdert behovet for og betydninga av ein organisert fredsbevegelse. Spørsmålet er om me har gjort det.

mellem anna har med mekanisk materialistisk tenkning og undervurdering av den subjektive krafta å gjera. (Eg har ikkje påstått at dette er einaste årsaka til at AKP ikkje har vore aktiv i dei organiserte fredsaksjonane. Eg er vel kjent med at det òg er ulike politiske motsetningar på desse spørsmåla.)

Frå den tida me oppsummerte at faren for ein 3. verdenskrig var stor i 1975 og fram til nylig, har partiet sitt fredsarbeid primært vore å stø opp om frå sosialimperialismen sine krigar. Som Steigan ser eg dette solidaritetsarbeidet som fredsarbeid, men kvifor forsømte me å organisera ein fredsbevegelse her? Eg trur fordi me var redde for at ein fredsbevegelse kunne kasta blå i augene på folk. Folk kunne koma til å tru at fred

var mulig å oppnå, medan me velt at imperialismen fører til krig og at fred derfor er umulig under kapitalismen.

Vil Steigan nekta for at slike idear har vore (er?) med på å hindre oss i å organisera ein fredsbevegelse her i landet? Er ikkje dette eit mekanisk materialistisk syn som både har ført til venstre og høgrevavvik frå partiet si side?

Venstreavviket: Me blei ståande og propagandera at krig var uunngåelig heilt til mange oppfatta det som om me ønske krigen. Høgrevavviket: Partiet blei eit haleheng i spørsmålet om ein organisert fredsbevegelse, me kom i bakveia i forhold til massebevegelsen.

Jon M. skisserer eit viktig syn på fredsarbeid som til nå har vore dårlig forstått i partiet: «Men enhver fredsbevegelse er 'realistisk'. For et par år siden var det meget lite real-

istisk å tenke seg Solidarit i Polen. Vi må gå fram med polsk dristighet og listighet.» (Klassekampen 22. august).

Dersom me einssidig vurderer krigen som uunngåelig, ser på paroler om å utsetja eller unngå krig som urealistiske, slik me stort sett har gjort det, då kan me ikkje utvikla «polisk dristighet og listighet». Denne feilen er ein svært viktig grunn til at me ikkje organiserte fredsarbeid tidlig og denne feilen ser me igjen i partiet si haldning til deler av fredsbevegelsen i dag. Er du enig, Steigan?

Du må gjerne lista opp fleire årsaker, eg er interessert i dei òg. Men i forhold til debatten om mekanisk materialisme ønskjer eg å veta om du ser slike tendensar i det mangelfulle fredsarbeidet eller ikkje?

Torstein Hjeltnes

Vil Gabrielsen ut av NATO?

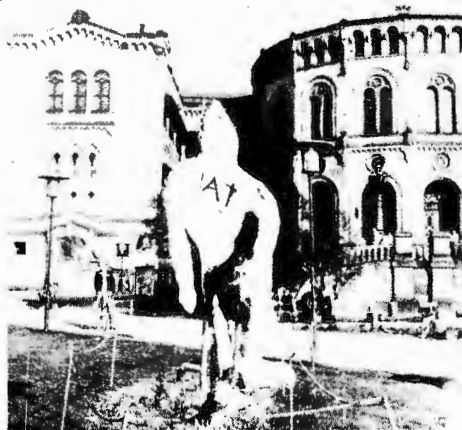
En del kamerater har spurt meg: vil RV egentlig ut av NATO? Jeg svarer selvfølgelig ja og henviser til programmet. Så enkelt er det ikke.

Jeg har diskutert dette med andre RV-ere i Akershus og studert det vi har av propaganda. Så har jeg også lest boka til PGG. Jeg sitter igjen med dette inntrykket: Jeg vil ut av NATO og det samme med dem jeg har prata med. Men vil Per Gunnar egentlig ut av NATO?

Sitat fra boka «Et sterkt og uavhengig forsvar» s. 52–53:

«I dag har vi et reelt valg mellom to onder. Medlemskap i NATO med den avskrekningseffekt det kan tilby oss. Eller en posisjon som raskt kan bli til forekalling lik Finlands. Av disse to ondene er det god grunn til å gå inn for det minste. Heller norsk NATO-medlemskap enn et finlandisert Norge.

Et forsvar av den typen AKP(m-l) krever, har langt større avskrekningseffekt enn forsvaret vi har i dag. Ei omlagging av dette forsvaret i en slik retning er en helt nødvendig forutsetning for å relse kravet om NATO-utmelding.» Jeg

Innsenderen vil ut av NATO, og lurar på om Per Gunnar Gabrielsen egentlig ønsker det samme.

spør: Er det rart folk tviler?

1. Vi har ikkje noe reelt valg mellom NATO-medlemskap og finlandisering! Vi velger ikke i mårra om vi skal ut av NATO og bli som Finland. I dag har vi et reelt valg mellom politiske linjer å følge. Vi kan enten velge å fortsette den NATO-linja regjering og Storting står på i dag eller vi kan begynne å arbeide

for et helt annet forsvar utover NATO. Det er dette siste RV velger.

To ting: ut av NATO og et eget norsk invasjonsforsvar. For Gunnar meiner at vi må ha fått gjennom det siste før vi i det hele tatt kan reise krav om det første. Jeg mener begge krav må reises samtidig, og knyttes skikkelig sammen. Først når vi også

reiser kravet om Norge ut av NATO, vil vi møte skikkelig forståelse for viktigheten av en omlagging til et sterkt uavhengig norsk forsvar.

2. Jeg mener også Gabrielsen undervurderer USA sitt press mot Norge. Det vil koste kamp å løsrive oss fra USA og NATO. Den må vi reise i dag. I en tid da rivaliseringa mellom USA og Sovjet hardner til, vil USA prøve å knytte Norge stadig hardere til seg. Å bli med i NATO til den dagen vi har maktet å lage et bra uavhengig forsvar, synes jeg derfor minner om Palmes linje 2. Dessuten; er det noen som tror at vi uhindret skal få jobbe for et annet forsvar mens vi er med i NATO?

Jeg er klar over at boka «Et sterkt uavhengig forsvar» aldri er utgitt som RVs propaganda. Men det er også PGG som har laga skoleringshefte til RV. Derfor oppfatter en del folk det slik at det er PGG sin mening som er RVs linje.

Da blir det ekstra viktig at han nå klarer sitt syn på NATO. Står du fast på de avsnittene jeg siterer fra boka, Per Gunnar Gabrielsen?

Oystein Gørtsen
8. plass på lista til Akershus RV